

Práce se zabývá osobností venkovského učitele Jaroslava Petra (1862-1922), který se navzdory překážkám v podobě izolace, konzervativních kolegů, nadřazených i tehdy velmi vlivné katolické církve, významně podílel na reformách českého školství v období jejich přípravné etapy (přelom 19. a 20. století). Odmítal herbartismus, prosazoval pedagogiku zaměřenou na dítě, volnou školu, činnou školu, atd. Především byl ale jedním z prvních pedagogů, kteří si uvědomili význam prostředí, v němž dítě vyrůstá a žije, na vývoj jeho osobnosti, a nutnost při výuce z tohoto prostředí vycházet. Byl naším nejvýznamnějším představitelem tzv. pedagogického regionalismu, a autorem na něm založené Prvouky na škole venkovské. Zabýval se i dalšími problémy specifickými pro venkovské školy. Jeho pozornost ale velkou měrou přitahovala také literatura pro děti a mládež. Podrobil ji nevybíravé kritice ve stovkách recenzí především v časopisech Škola našeho venkova a Pedagogické rozhledy, sestavil seznam četby vhodné pro děti a mládež, inicioval vydávání umělecky kvalitní literatury pro děti a mládež.